

Könyvnapon született igazszavú mese

PROLÓG

Aranyos-sárga fények:
pénzek csörögnek színes sátrakon.
Kis tocsogókba gyűl a nap e járdán,
és a városon
az őszi lombok kergetőznek,
peregnék és hullanak.
Sok piros, sárga, barna könyvre
a piros, sárga, barna pörge

falevelek hullanak.
A sátrak, könyvek városába
mosolyt-komolyt szedni össze
elindulok.
Jer velem!
Ami befér szűk szavába
szívem-szavú kurta versnek:
elindulok, felszedem...

A MESE

Tapsifüles nyúlfióka
nyújtogatja füleit,
nyúlapó és nyúlanyóka
félő füllel figyelik.
... Ő velük együtt kisfiúcska,
(szószke hajjal, kandi szemmel)
s így hármásban azt lesik:
tapsifüles, lábra-ugra hátha megszökik! ...
Szökne biz az, hogyha tudna,
bokor alól megugorva
szélre kapna: uccu hát!
De a bokor zöldke-lombja,
tapsifüles farka-bojtja,
ugra, bugra, fúrge láb,
— ez a boldog nyúlcsalád,
s fölöttük kék ég-darabka:
sátor alatt könyvfedélre,
zöld- és szürke-, tószín-kékre,
barna-arany-, piros színre
festve van. Csak festve van.
... De a legény nincsen festve.
Csak az arca. Szellő tette.
Szeme húzik csodanagyra:
— kifliből lesz telihold —
hörpölve a tarkaságot
szíve tervre-tervet ont:
kicifrázni színpompásra ezt a könyvet, rakva
gyönyörűszép vonalkákat,
kihímezett kacskaringót minden egyes lapra,
— és a nyuszi füle-botját húzni addig,
húzni talán felhőtseprő-nagyra ...
... Kezét nyújtja a fiúcska,
s édes, hólágy vánkoson,
tenyerében — tompa fénnel —

húszfilléres töpreng régen,
gyorsan elszállt cukrot-látó álmokon...
S hogy a gyerkőc fényre tárja:
a pénz-kölyök szunnyadása eloson,
s napsugárnak lábát törve,
csodálkozva pislant szét a sátrakon...
— Néni kérem! — szól a legény —,
ezt itt néked odadom...
Néni, érte azt a könyvet,
nyuszi-könyvet akarom!...
... Mind mosolygunk.
Barna szemre függöny száll le.
(Gyermek-tervünk, felnőtt álmunk
mennyi ment henyébe!)
Nem hagyhatjuk, kell, hogy álma,
tarka kedve repüljön ölébe!
(Mi sírhattunk. Nekünk kellett...)
Neki már nem. Soha többet!...
Hess, rossz, bús madár, mессze innen, félre!
Terelgessük könnycsepp-nyáját
lefelgetni napsütésbe, mosoly-mezejére!...
Terelgettük. Nem engedték.
Öreg orvos, diák s lányka
nyuszi árát megfizettük.
A fiúcska megköszönte,
karikázó lába kapta,
és szaladva tovavitte.
A könyvet meg mutogatta
fütyörésző szembe-szélnek,
foszlott kérgű platánfáknak,
kötögető nénikéknek,
ezüst-szárnyú ökörnyálnak.
Mind megnézte, megdicsérte...
— A szívem — hopp! —,
kiugratott, földre esett,
s azonmódon — illa-berek —
piros golyó, játék golyó
jókedvűen gurulgatott.
A gyerkőcöt utolérte,
megcsókolta, s — baj ne érje —
jódarabon elkísérte...

S mert eltűntek: itt a vége.
Befordultak,
azóta sem láttam őket...
Nem hiszed?
Hát fuss utána,
el ne lopjad, visszahozzad!
Úgy sem kezdhetsz semmit véle:
igaz mese, igaz vége.